

Praskliny

Keď mi zápästia pritlačil do vankúša, pukol strop.

Tenká prasklina sa rozrástla od rámu postele až nad naše hlavy, k susedom. Jakubovi pustila do vlasov smietky. Každým jeho pohybom mi padali do očí. On si na ne zajtra nespomenie, len mňa bude pod viečkami štípať prach. Červenými očami budem zízať na Jakuba. On mi na ne pritlačí brázdy zo svojej dlane a ja sa budem báť plakať, aby mu cez ryhy v koži nenasiakla do krvi moja soľ.

Jakub nemal rád praskliny. Keď som ho spoznala, trhal púpavy zo štrbín v chodníkoch a strkal tam kamene. Odvtedy mi do trhlín na stehnách masíroval krém a nikdy sa nedíval nižšie, než boli moje prsia. Aj teraz mal hlavu nad mojím hrudníkom, cítila som jeho horúci dych.

Na prasklinu budem potrebovať sadru. Jakub mal určite nejakú odloženú z roboty. Nebude to ani vidieť, všetky steny sme mali biele. Jakub hovoril, že je to praktické, ja som si myslela, že je to lacné. To tým myslel aj on, ale nikto z nás to nepovedal.

Zápästia mi stislo silnejšie. Čelo postele mi odieralo prsty.

Keď sa telo nemohlo hýbať, lebka sa rozrástla a prilepila na omietku. Štyri biele steny a čierna jazva. On dostal smietky, akoby z nich pod správnym svetlom mohli vyrásť púpavy. Ale ja som potrebovala niečo pre seba. Koberec pod posteľ, aby som ju nepočula škrípať o podlahu. Farbu, ktorou by som pretrela vnútro lebky, každý deň znova, aby bola nezlomná a už nepripomínala steny okolo.

Dostala som hudbu.

Jemné klavírne tóny. Dívala som sa na prasklinu a počula som ich stále jasnejšie. Gradovali, aj keď ostávali nežné. Ako keď sa z púpav rozfúkne biele páperie. Nehýbala som sa, aby periny nešuchotali. Zatvorila som oči, aj keď to Jakub nemal rád. Za viečkami som videla ruky, ktoré stláčali klávesy.

Jakubova hlava sa mi zosunula na hrud', potom vedľa na vankúš.

Ležal, kým nehrozilo, že bude meškať do roboty. Až vtedy si všimol puklinu.

Okamžite spustil, že s ňou mám niečo urobiť, že čo som to za ženu, odkedy som tu, ešte aj byt sa mu rozpadá. On si také nenechá, on nie je zviera, aby spal v rozdrúzganej búde, že keď som lenivá to spraviť, rovno sa mám zbalit' a vypadnúť.

Zabuchol dvere a zamkol na dvakrát.

Ostala som v posteli. Prasklina bola černejšia, než predtým. Chvíľu som videla, ako sa strop trhá a padá na mňa, aj s klavírom a rukami, čo naň hrajú. Potom, ako padá celá bytovka, na Jakuba, keď bude vychádzať z výťahu. Chcela som sa k trhline pritisnúť a ona by ma celú pohltila.

Ale na mňa v nej nebolo miesto, pretože mala v sebe hudbu. Odkedy Jakub tresol dverami, melódia mala konečne voľnosť. Roztekala sa po celom byte. Nežná a pokojná. Ale nepatrila sem. Tieto steny ju neuchýlia. Do zajtra zhorkne a ja by som Jakubovi tú pachuť vyplakala do krvi. Soľ mu rozožerie ryhy na dlani a on svoje ruky znenávidí tak, že ich bude celý deň o mňa skrývať.

Ja som mohla ísť za melódiou, ale ona za mnou nie.

Odomkla som si záložným kľúčom. Prešla som o poschodie vyššie. Klavír bolo počuť aj spoza dvier, tak som zaklopala.

Povedala som mu o hudbe a on ma pozval dnu.

Jeho byt mal byť presne ako ten náš, a predsa bol iný. Na rovnakých stenách mal farby, plagáty a knihy. Na fotkách v rámkoch, úhl'adne poskladaných do geometrických tvarov, sa jeho tvár usmievala a zo žartu mračila, a bozkávala ženu v kvetinových šatách.

Posadil ma na posteľ, inde sa sedieť nedalo. Otvoril poklop na klavíri a zahral mi všetko, čo vedel. Pod' sem, posadil ma pred seba a učil ma hrať. Mal ruky hladké, s jemnými chlpmi na prstoch. Ľahko by sa po nich dalo skl'znúť. Zobrala som mu dlaň a priložila ju na svoje oči. Pretrel mi kútiky a ja som nezvládla udržať viečka. On ich pobožkal a už som ich neotvorila. Jeho ruky boli také mäkké, že pod nimi nič neprasklo.

Keď som sa vrátila domov, slnko už takmer zapadlo. Šedá a čierna z kútov sa mi zavesili na päty. Ponáhľala som sa po vedro a zarobila sadru. Stena musí byť opravená, kým sa Jakub vráti. Postavila som na seba stoličky, aby som dotiahla na strop.

Z trhlíny už nehrala hudba, ale zimomriavky.

Možno tak zneli púpavy pre ľudí, ktorí prasknuté chodníky potiahli asfaltom. Možno ich púpavy mali ostré hrany a biele páperie ich nehladilo po koži, ale súkalo sa pod ňu, a tam sa plazilo od zátylku až k prstom na nohách, a celý čas chladilo ako ostrie noža.

Pracovala som rýchlo. Každým ťahom bolo zimomriavok menej.

Ibaže sadra bola v prítmí sivá, nie biela. Jakub to spozná, že bola sivá. Že sa do nej zažrali tieň, keď som ju natierala. Ani keď zasvietim všetky lampy, nenasiakne denným svetlom.

Špachtľa sa kĺzala po strope. Iba kde-tu sa tvorili bublinky. Najprv som ich vždy zahladila, ale bolo ich stále viac. Nestíhala som.

Z praskliny sa vydralo krídlo.

Nie, bublina. Pretrela som ju.

Druhé krídlo. Skrčené sa rozvinulo. Ťahalo za sebou tretie.

Pustila som špachtľu.

Rukami som strkala krídla do pukliny. Pridala som sadru.

Pomedzi prsty sa mi pretlačili nožičky čierneho hmyzu. Šteklili na koži, hmatali cestu na povrch.

Zabila som to.

Sadra ale nestačila. Naberala som jej za hrste. Tlačila som ju do medzery, hmyz sa dusil a mizol pod hrubými nánosmi. Nožičky ale okamžite vyliezali. Sadra mi kvapkala na tvár. Prsty som si necítila, rameno ma pálilo.

Na ruke s vedrom ma pošteklili krídla.

Mucha mi liezla po zápästí.

Ohnala som sa po nej, ale svaly ma už nepočúvali. Mucha po muche sa kliesnila cez prasklinu. Noha po nohe, hlava a telo, bzučiace krídla. Niektoré čierne ako prasklina, liezli po stenách a hmýrili sa vzduchom. Pod tričko, okolo nosa a úst. Iné zamazané od sadry. Padali mi do vlasov a očí. Vedro sa vylialo.

Muchy zamorili celý byt.

Niekedy medzi tým, ako som umyla sadru z podlahy a ako som sa snažila otvoriť všetky okná, sa vrátil Jakub. Nepočula som ho zabuchnúť dvere, ale zrazu bol za mnou a pomáhal mi uvoľniť zaseknutú rúčku na kuchynskom okne. Keď nás ovial nočný vzduch, vyčerpane sa o mňa oprel. Cítila som, ako mu telo brnelo z fyzickej práce. Jeho šľachy boli presýtené napätím, ktorého sa tak ťažko vedel zbaviť.

Muchy si ani nevšimol, aj keď boli v umývadle a v prázdnych pohároch. Sadali na maslo a liezli po chlebe, aj do lekváru. Ani jedna nevyletela oknom von. Ukladali sa na čiary obrusu, akoby som ich mala prečítať a zaspievať. Keď sme si s Jakubom ľahli do postele, liezli nám po tvári, akoby len čakali, kým otvoríme ústa a necháme ich vojsť dnu. Buď zaplniť prázdno, alebo vyžrať všetko, čo sme sa snažili udržať vo vnútri.

Jakub pritisol dlane na moje prsia. Nasledovali pery.

Zaklonila som hlavu a pozorovala ďalšiu muchu, ako vyliezala z trhliny. Do očí mi rozprášila sadru. Ľudia do prasklín nastrkali všetku nenávisť sveta. Púpavy boli len obyčajné púpavy.

Keď mi pritlačil zápästia do vankúša, prestala som sa hýbať.

Uvoľniť svaly na rukách, prišla som na ten trik. Predlaktia zapadli na miesto, poddali sa výdychu. Keď sa telo nevzpiera, nevie, kde sú hranice. Akoby to celé malo byť takto. Prasklina sa na mňa celý čas vyškierala.

Jeho hlava sa mi zosunula medzi prsia a telo mu ochablo. Z kútika úst mu stiekla slina. Kĺzala sa, pohľadila ma po rebrách, zmiešala sa s potom. Až keď sa mu dych ustálil, skúsila som sa nadýchnuť ja. Hrud' sa mi roztriasla a prsty mi brneli. Ruky som mohla opatrne zložiť k bokom. Pohyb bol neprirodzený. Priestor okolo mňa nebol môj, ja som sa doň vkrádala.

Mokrú cestu chladila rebrá. Nahmatala som ju ukazovákom a taký mokrý som ho vtisla Jakubovi do vlasov.

Jakub mal za ľavým uchom kľukatú jazvu. Nikdy sa nestrihal nakrátko, musel mať vlasy dlhé aspoň pod bradu, aby zakryli zašitú časť. Jazva bola mojím obľúbeným miestom. Keby som bola drobučký človek alebo semienko púpavy, schovala by som sa za prvý steh a tam by som vyrástla.

Prešla som po nej prstom, vtlačala do nej sliny. Miešali sa so smietkami zo stropu.

Hladkala som jazvu. Predstavovala som si, ako ňou preniká jed.